

[Per Hækkerup.]

her har taget. Jeg bemærker mig, at det er taget den 16. februar, det vil sige før SF blev et ansvarligt parti, og det præger i nogen grad udformningen af forslaget. Jeg må indrømme, at jeg er enig i handelsministerens vurdering: at som et praktisk forslag til at løse nogle af de problemer, som vitterligt findes omkring vor samhandel med udviklingslandene og med de østeuropæiske lande, er forslaget ikke, hvis jeg må sige det blidt, særlig velegnet. Men på den anden side er det rigtigt, at her ligger der i hvert fald visse problemer, som jeg er sikker på at handelsministeren vil være interesseret i at få lejlighed til mere detaljeret at redegøre for i et udvalg, hvor utvivlsomt lysten til at få besked om, hvad der rent faktisk er sket på disse områder, vil kunne blive tilfredsstillende.

Jeg vil også gerne sige, at det er min opfattelse og min erfaring, at vi i vort handelsforhold ikke bare til u-landene og de østeuropæiske lande, men jeg kan sige til alle vore aftagerlande, godt kunne ønske os et noget bedre og mere velorganiseret samarbejde imellem den offentlige indsats og den private indsats. Det er måske et spørgsmål, som ligger lidt uden for rammerne af det, som forslagsstillerne her har tænkt på. Til gengæld er det et område, som måske vil vedrøre meget, meget større dele af vor eksport og vor samhandel, og derfor mener jeg, det bør påkalde en vis interesse. Også det kan der måske være mulighed for at vi kan drøfte i udvalget med handelsministeren.

Hvis dette skal — det forstår jeg at det ikke skal — betragtes som en slags socialiseringsforanstaltning over for udenrigshandelen, anser jeg det for at være særdeles urealistisk. Jeg har forstået på ordføreren for forslagsstillerne, hr. Poul Dam, at det skal betragtes som en slags fødselshjælper for det private erhvervslivs særlige indsats over for disse områder. Min erfaring er, at som fødselshjælper — jeg havde nær sagt: netop som fødselshjælper — er det private erhvervsliv mere velegnet end statslige institutioner.

Per Federspiel: Jeg lyttede med interesse til handelsministerens bemærkninger, selv om jeg ikke helt blev klar over, om de rummede en vis sympati over for dette forslag,

eller de rummede den samme afvisning af tanken om en socialisering af handelen med u-lande og østlande, som hr. Per Hækkerup gav udtryk for. I hvert fald kan jeg ganske tilslutte mig hr. Per Hækkerups bemærkninger.

Det er jo et forslag med et bredt sigte; det minder lidt om disse muskedonnere, der spreder haglen over en vinkel af 90 grader. Jeg skal ganske lade sigtet på u-landene ligge; vi har i forvejen omtrent hver fjortende dag et nyt u-landsforslag, så jeg tror ikke, at dette bør gå ind i kæden af disse forslag, men sigtet mod handel på østlandene har naturligvis en vis interesse, for så vidt angår selve grundtanken i forslaget. Men når nu hr. Poul Dam siger — og det er det eneste i hans skriftlige fremsættelse, jeg kan tiltræde — at der selvsagt ingen grund er til at tilstræbe balance mellem import og eksport i forhold til hvert enkelt land og derefter gå over til at tilstræbe en balance i forholdet til de enkelte lande, så tror jeg, man deri har tilstrækkeligt bevis for dette forslags fuldstændige uholdbarhed.

I hvert fald er det en almindelig erfaring hos folk, der driver forretning på østlandene, at er der noget, de kommunistiske lande ikke interesserer sig for, så er det at drive forretning med andet end de handelsled, som er vant til at operere i det pågældende land, d. v. s. de private erhvervsvirksomheder. Jeg tror, de østlige lande ville korse sig, hvis de fik et eller andet kommunistisk statselskab med 51 pct.s statsaktiekapital at handle med; de ville ikke have den ringeste tillid til den slags foretagender, så alene af den grund må vi fra mit partis side afvise dette forslag som ganske uegnet til at løse det i sig selv meget vigtige problem at udvide handelen med østlandene.

Jeg vil dog gøre hr. Poul Dam opmærksom på, at når vi måske ikke køber så meget i Bulgarien, som han jo har foretaget en opdagelsesrejse til, er det måske, fordi de bulgarske produkter i den form, de i dag fremkommer, ikke har så forfærdelig megen interesse for en dansk køber; hvis de havde det, er der ikke nogen som helst tvivl om, at det private erhvervsliv ville have fundet frem til disse produkter og ville have ført dem på markedet her i landet. Der er måske en helt anden opgave, måske en statslig opgave: gennem vore repræsentationer at